

Sygn. akt VII U 1387/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Popielińska

Protokolant: st.sekr.sądowy Adrianna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2013 r. w Gdańsku

sprawy (...) C. Sp. j. w S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość składek

na skutek odwołania (...) C. Sp. j. w S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 26 stycznia 2012 r. nr (...)

oddala odwołanie.

/ Na oryginale właściwy podpis. /

Sygn. akt VII U 1387/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 stycznia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. stwierdził, że stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującą płatnika składek E. C. sp. j. w S., w roku składkowym obejmującym okres od dnia 01 kwietnia 2011 r. do dnia 31 marca 2012 r. podwyższa się o 50% - tj. do wartości 2,16%.

W uzasadnieniu decyzji ZUS wskazał, iż na podstawie złożonej przez spółkę deklaracji ZUS IWA za 2010 r. została ustalona stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe na rok składkowy od dnia 01 kwietnia 2011 r. do dnia 31 marca 2012 r. w wysokości 1,32%. W toku przeprowadzonej przez Państwową Inspekcję Pracy kontroli w dniach 01-09 grudnia 2011 r. stwierdzono nieprawidłowe dane w złożonej informacji o danych do ustalenia składki na ubezpieczenie wypadkowe ZUS IWA za 2010 r. Nieprawidłowość polegała na ujęciu w w/w druku błędnej liczby zatrudnionych w warunkach zagrożenia – podano bowiem 0, zaś prawidłowo winno być 1. W dniu zaś 16 grudnia 2011 r. spółka złożyła korektę ZUS IWA za 2010 r., co spowodowało obliczenie nowej stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe – wynoszącej 1,44%. W myśl art. 34 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r. nr 167 poz. 1322 ze zm.), dalej: ustawa wypadkowa, jeżeli płatnik składek nie przekaze danych lub przekaze nieprawdziwe dane, o których mowa w art. 31, co spowoduje zniżenie stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, Zakład ustala, w drodze decyzji, stopę procentową składki na cały rok składkowy w wysokości 150% stopy procentowej ustalonej na podstawie

prawidłowych danych. Płatnik składek zobowiązany jest opłacić zaległe składki wraz z odsetkami za zwłokę. W związku z powyższym składka płatnika na ubezpieczenie wypadkowe za rok składkowy od dnia 01 kwietnia 2011 r. do dnia 31 marca 2012 r. wynosi 2,16%. (k. 10-11 akt ubezpieczeniowych).

Odwołanie od powyższej decyzji złożył płatnik składek E. C. sp. j. w S., żądając uchylecia spornej decyzji, dopuszczenia dowodu z zeznań świadka D. S. na okoliczności sporządzenia deklaracji ZUS IWA oraz przyczyn, dla których ujęto w niej błędną ilość osób zatrudnionych w warunkach zagrożenia, jak również zasądzenia od pozwanego zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych. W toku przeprowadzonej przez Państwową Inspekcję Pracy kontroli w dniach 01-09 grudnia 2011 r. stwierdzono nieprawidłowe dane w złożonej informacji o danych do ustalenia składki na ubezpieczenie wypadkowe ZUS IWA za 2010 r. Nieprawidłowość polegała na ujęciu w w/w druku błędnej liczby zatrudnionych w warunkach zagrożenia – podano bowiem 0, zaś prawidłowo winno być 1. Skarżący podał, iż nie kwestionuje prawdziwości ustaleń przyjętych podczas powyższej kontroli – co potwierdził, niezwłocznie składając korektę błędnej deklaracji, co stanowi w jego ocenie o braku podstaw do zastosowania art. 34 ustawy wypadkowej. Podał również, iż judykatura wskazuje, aby przepis przedmiotowy stosować jedynie w przypadku podawania danych nieprawdziwych, nie zaś nieprawidłowych – tymczasem w spornym przypadku błędne określenie liczby osób zatrudnionych w warunkach zagrożenia u płatnika było konsekwencją jedynie nieprawidłowego nieumyślnie sporządzenia deklaracji przez odpowiedzialnego za powyższe pracownika spółki – (...). Skarżący bowiem prawidłowo zakwalifikował stanowisko pracownika w rejestrze czynników szkodliwych, nie można więc zarzucić mu umyślnego przekazania nieprawdziwych danych (k. 2-3 akt sprawy).

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zaprezentowaną w uzasadnieniu spornej decyzji. Podał, iż w jego ocenie regulacja art. 34 ustawy wypadkowej obliguje go do wydania decyzji o podwyższeniu stopy procentowej składki za cały rok składkowy do wysokości 150% jeśli dojdzie do przekazania organowi nieprawdziwych danych, mających wpływ na wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe. Ustawodawca bowiem nie uzależnia wydania decyzji od ustalenia winy lub braku winy płatnika składek w przekazywaniu nieprawdziwych danych – wbrew argumentacji płatnika (k. 23-23v akt sprawy).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Płatnik E. C. sp. j. w S. od dnia 06 kwietnia 2006 r. prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą, w przeważającej mierze zajmującą się wynajmem i zarządzaniem nieruchomościami oraz produkcją wyrobów budowlanych z betonu.

Płatnik zatrudniał więcej niż 10 pracowników, w związku z czym zobowiązany był do składania do pozwanego organu deklaracji ZUS IWA.

Spółka posiada status zakładu pracy chronionej.

okoliczności bezsporne, vide: protokół kontroli Państwowej Inspekcji Pracy z dnia 09 grudnia 2011 r. – k. 10-19 akt sprawy, odpis z KRS płatnika – k. 21-22 akt sprawy

W toku przeprowadzonej przez Państwową Inspekcję Pracy kontroli w dniach 01-09 grudnia 2011 r. (poprzednia – w dniach 10-13 lutego 2009 r.) stwierdzono, iż poprzednie wystąpienia Państwowej Inspekcji Pracy z dnia 16 lutego 2009 r. w zakresie niedopuszczania do pracy pracownika bez orzeczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań do wykonywania pracy, udzielania pracownikom urlopu wypoczynkowego w roku w którym uzyskali do niego prawo, udzielania pracownikom zaległego urlopu wypoczynkowego do końca I kwartału roku następnego, uwzględniania w opracowaniu oceny ryzyka zawodowego informacji o wielkości narażenia występujących na stanowiskach czynników szkodliwych oraz o wykonywanych badaniach i pomiarach nie zostały zrealizowane. W ramach kontroli dokonano sprawdzenia poprawności informacji składanych do pozwanego przez płatnika, zawierających dane dla ustalenia składki na ubezpieczenie wypadkowe. Kontroler ustalił, iż nieprawidłowe dane zawiera informacja o danych do ustalenia składki na ubezpieczenie wypadkowe ZUS IWA za 2010 r. Nieprawidłowość polegała na ujęciu w w/w druku błędnej liczby zatrudnionych w warunkach zagrożenia (pole IV.04) – podano bowiem 0, zaś prawidłowo winno być

1 – co wynika jednoznacznie z wyników badań i pomiarów czynników szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy z dnia 25 maja 2009 r.

dowód: protokół kontroli Państwowej Inspekcji Pracy z dnia 09 grudnia 2011 r. – k. 10-19 akt sprawy, błędny formularz ZUS IWA – k. 4 akt ubezpieczeniowych, rejestr czynników szkodliwych dla zdrowia występujących na stanowisku pracy – k. 6 akt sprawy, karta badań i pomiarów czynników szkodliwych: czynnik fizyczny – k. 7 akt sprawy, karta badań i pomiarów czynników szkodliwych: pył – k. 8 akt sprawy, rejestr pracowników zapoznanych z wynikami pomiarów stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia występujących na stanowiskach pracy – k. 9 akt sprawy

O wynikach kontroli Państwowa Inspekcja Pracy poinformowała pozwany organ ubezpieczeniowy w zakresie podania nieprawidłowych danych do ustalenia składki na ubezpieczenie wypadkowe za 2010 r.

dowód: pismo Państwowej Inspekcji Pracy z dnia 19 grudnia 2011 r. – k. 2 akt ubezpieczeniowych

W dniu 16 grudnia 2011 r. płatnik E. C. sp. j. w S. złożył do pozwanego drogą elektroniczną korektę deklaracji ZUS IWA za 2010r., wskazując liczbę osób zatrudnionych w warunkach zagrożenia (pole IV.04) z 0 na 1.

dowód: pismo korekta deklaracji ZUS IWA – k. 4 akt sprawy, informacja o wysyłce deklaracji do pozwanego – k. 5 akt sprawy

Pismem z dnia 10 stycznia 2012 r. pozwany zawiadomił płatnika o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie podwyższenia stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe za okres od kwietnia 2011 r. do marca 2012 r.

dowód: zawiadomienie pozwanego z dnia 10 stycznia 2012 r. – k. 6 akt ubezpieczeniowych

Pismem z dnia 17 stycznia 2012 r. pozwany zawiadomił płatnika o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie podwyższenia stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe za okres od kwietnia 2011 r. do marca 2012 r., pouczając o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 7 dni.

dowód: zawiadomienie pozwanego z dnia 17 stycznia 2012 r. – k. 7 akt ubezpieczeniowych

Za wypełnianie i przekazywanie do pozwanego organu ubezpieczeniowego deklaracji i informacji w latach 2006-2011 odpowiadała świadek D. S. (najpierw zatrudniona na stanowisku księgowej, następnie specjalisty ds. osób niepełnosprawnych i kadr). W ramach obowiązków służbowych wypełniała ona również deklaracje ZUS IWA płatnika, w tym sporną dotyczącą 2010 r. Wypełnianie dokumentów następowało oparciu o ocenę ryzyka zawodowego na każdym stanowisku pracy (natężenie hałasu, pył, dopuszczalne obciążenie) – przygotowywaną na zlecenie płatnika co 2 lata przez zewnętrzny podmiot specjalizujący się w (...)–(...)s.c. Laboratorium (...) w S.. Do obowiązków praktycznych świadka należało przypominanie każdorazowo w/w kontrahentowi zewnętrznemu o obowiązku dokonania aktualizacji ryzyka na danym stanowisku pracy każdorazowo po upływie 2 lat. Świadek zapoznawała się z tymi dokumentami nie tylko raz w roku, przygotowując deklaracje dla pozwanego organu, ale przy każdorazowym zatrudnianiu nowego pracownika na danym stanowisku pracy. Osoba taka musiała zapoznać się z dokumentem oceny ryzyka na stanowisku pracy, jakie miała zająć, i podpisem poświadczyc takie zapoznanie się.

dowód: zeznania świadka D. S. na rozprawie w dniu 03 kwietnia 2013 r. – nienumerowane karty akt sprawy

Zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 26 stycznia 2012 r. pozwany organ rentowy stwierdził, że G. stwierdził, że stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującą płatnika składek E. C. sp. j. w S., w roku składkowym obejmującym okres od dnia 01 kwietnia 2011 r. do dnia 31 marca 2012 r. podwyższa się o 50% - tj. do wartości 2,16%.

Przedmiotowa decyzja została ubezpieczonemu doręczona w dniu 03 lutego 2012r.

dowód: decyzja pozwanego z dnia 26 stycznia 2012 r. o podwyższeniu składki na ubezpieczenie wypadkowe – k. 10-11 akt ubezpieczeniowych, zpo – k. 16-17 akt ubezpieczeniowych

Powyższy bezsporny stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, w aktach pozwanego organu rentowego, której prawdziwości i rzetelności nie kwestionowała żadna ze stron postępowania. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Sąd uznał i uwzględnił również za wiarygodne, zeznania świadka D. S., bowiem świadek w sposób spójny i logiczny wskazywała na zakres swoich obowiązków, opisując procedurę dokonywania oceny ryzyka na poszczególnych stanowiskach pracy u płatnika przez podmiot zewnętrzny – nie dając jednakże wiary zeznaniom tego świadka w zakresie informacji, iż u płatnika brak było jakiegokolwiek stanowiska pracy kwalifikującego się do uwzględnienia jako pracy w warunkach zagrożenia, bowiem twierdzenia te stoją w oczywistej sprzeczności z ustaleniami Państwowej Inspekcji Pracy (protokół kontroli) oraz dokumentacją czynników szkodliwych na stanowiskach pracy płatnika.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie płatnika składek E. C. sp. j. w S. nie jest zasadne i jako takie nie zasługuje na uwzględnienie.

Jak już wskazano powyżej, stan faktyczny niniejszej sprawy był w całości bezsporny. Spór sprowadzał się w istocie do oceny prawnej tak ustalonego stanu faktycznego, w szczególności czy pozwany organ zasadnie podwyższył o 50% stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe płatnika w spornym roku składkowym obejmującym okres od dnia 01 kwietnia 2011 r. do dnia 31 marca 2012 r. Przedmiot sporu ogranicza się zatem do kwestii możliwości wymierzenia sankcji z art. 34 ust. 1 ustawy wypadkowej w razie zastosowania nieprawidłowej stopy procentowej składki przez płatnika zgłaszającego do ubezpieczenia wypadkowego nie więcej niż 9 ubezpieczonych.

Materialnoprawną podstawę do zastosowania takiej sankcji stanowi art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r. nr 167 poz. 1322 ze zm.), dalej: ustawa wypadkowa, zgodnie z którym jeżeli płatnik składek nie przekaze danych lub przekaze nieprawdziwe dane, o których mowa w art. 31, co spowoduje zaniżenie stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, Zakład ustala, w drodze decyzji, stopę procentową składki na cały rok składkowy w wysokości 150% stopy procentowej ustalonej na podstawie prawidłowych danych. Płatnik składek zobowiązany jest opłacić zaległe składki wraz z odsetkami za zwłokę.

W myśl ust. 2 jeżeli płatnik składek nie przekaze danych lub przekaze nieprawdziwe dane, o których mowa w art. 31, co spowoduje zawyżenie stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe, Zakład ustala stopę procentową składki na cały rok składkowy w wysokości stopy procentowej ustalonej na podstawie prawidłowych danych.

Przepis ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do płatników składek, o których mowa w art. 28 ust. 1 i art. 33 ust. 1 i 2, którzy nieprawidłowo ustalili liczbę ubezpieczonych lub grupę działalności, przy czym, jeżeli płatnik składek stwierdzi nieprawidłowość, obowiązany jest on ponownie ustalić stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe we własnym zakresie. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 i 2, płatnik składek zobowiązany jest złożyć brakującą informację lub dokonać korekty nieprawidłowej informacji.

Na gruncie orzecznictwa i doktryny podkreśla się, że jedynie zawinione zachowanie płatnika kwalifikuje się do subsumcji niniejszego przepisu. Świadczy o tym nie tylko sam przepis stwierdzający o konieczności opłaty odsetek jedynie za zwłokę, ale także przepis art. 219 k.k., który to statuuje umyślny czyn zabroniony polegający na niedopełnieniu obowiązków związanych z ubezpieczeniami społecznymi. Uznaje się tym samym, że jeżeli płatnik przekazał obiektywnie nieprawdziwe dane będąc przekonany o ich zgodności z rzeczywistością, odpada podstawa naliczenia mu stopy procentowej składki za cały rok składkowy w wysokości 150% stopy procentowej ustalonej na podstawie prawidłowych danych. W ocenie Sądu Okręgowego, taka sytuacja wystąpiła na gruncie rozpatrywanej sprawy.

Stosownie do treści art. 28 ust. 2 ustawy wypadkowej stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe dla płatnika składek zgłaszającego do ubezpieczenia wypadkowego co najmniej 10 ubezpieczonych ustala Zakład jako iloczyn stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe określonej dla grupy działalności, do której należy płatnik składek, i wskaźnika korygującego ustalonego dla płatnika składek, z zastrzeżeniem art. 33.

Zgodnie z art. 27 ustawy wypadkowej, stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe ustala się na rok składkowy.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 04 lutego 2011 r. wydanego w sprawie o sygn. akt II UZP 1/11, którego obszerny fragment godzi się w tym miejscu przytoczyć, treść art. 28 ust. 1 i 2 ustawy wypadkowej kreuje dwie kategorie płatników składek: płatników zgłaszających do ubezpieczenia wypadkowego nie więcej niż 9 ubezpieczonych i płatników zgłaszających do tegoż ubezpieczenia co najmniej 10 ubezpieczonych. Dokonując takiego podziału ustawodawca posłużył się zatem kryterium liczby ubezpieczonych zgłoszonych do ubezpieczenia wypadkowego, które to kryterium doprecyzował w ust. 3 i 4 cytowanego artykułu. Dla każdej z wymienionych kategorii płatników określono odmienne zasady ustalania stopy procentowej składki i inny tryb postępowania w tym zakresie. W przypadku płatników zgłaszających do ubezpieczenia wypadkowego nie więcej niż 9 ubezpieczonych stopa procentowa składki jest zryczałtowana. Wynosi ona dla każdego płatnika z tej kategorii, niezależnie od grupy działalności, do jakiej został zaliczony, 50% najwyższej stopy procentowej ustalonej na dany rok składkowy dla grup działalności zgodnie z zasadami określonymi w art. 30 ustawy. Do płatników tych nie ma zastosowania art. 29 powołanego aktu, wskazujący podstawę klasyfikowania grup działalności (PKD) i sposób ich kodowania (REGON) oraz art. 31 ust. 3 i 6, dotyczący danych, do jakich przekazywania do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zobowiązany jest płatnik.

Sąd Najwyższy uzasadniał powyższe stanowisko w szeregu innych wyroków, wskazując, iż decyzja o podwyższeniu stopy procentowej składki nie jest więc uznaniowa, ale to w żaden sposób nie wpływa na jej represyjny i prewencyjny charakter, któremu należy przypisać decydujące znaczenie dla wykładni art. 34 ust. 1 ustawy wypadkowej. Nie można zatem przyjąć, że odpowiedzialność płatnika składek na podstawie tego przepisu ma charakter obiektywny i w związku z tym występuje w każdym przypadku podania nieprawdziwych danych, prowadzących do zaniżenia wysokości należnych składek. Nie ma bowiem uzasadnienia dla wymierzania tej sui generis kary bez oceny okoliczności będących przyczyną wadliwości informacji. Wynikająca z niego sankcja będzie miała zatem zastosowanie do płatnika, który ponosi winę, nawet w jej najlżejszym stopniu (culpa levissima) za przekazanie nieodpowiadających prawdzie danych (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2012 r., I UK 207/11).

Z sankcji określonej w art. 34 ust. 1 ustawy z 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych płatnika mogą zwolnić jedynie niezawinione przyczyny wadliwego zgłoszenia danych do ubezpieczenia wypadkowego, a zatem okoliczności za które płatnik składek nie ponosi odpowiedzialności. Z regulacji zamieszczonej w art. 34 ust. 1 ww. ustawy płynie domniemanie winy płatnika składek w sytuacji, gdy przekazane dane nie odpowiadają prawdzie, co wpływa na rozkład ciężaru dowodu i sprawia, że to płatnik składek ma wykazać, iż zgłoszenie nieprawdziwych danych nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 września 2012 r., III AUa 328/12; podobnie wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 21 lutego 2012 r., I UK 207/11).

Sankcję, o której mowa w art. 34 ust. 1 ustawy wypadkowej organ rentowy stosuje obligatoryjnie, gdy płatnik składek nie przekaże danych lub przekaże nieprawdziwe dane, o których mowa w art. 31. Warunkiem jest jednak, by zachowanie płatnika doprowadziło do zaniżenia stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe.

Zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy wypadkowej Wysokość wskaźnika korygującego, o którym mowa w art. 28 ust. 2, wynosi: w okresie od dnia 1 kwietnia 2006 r. do dnia 31 marca 2009 r. - od 0,8 do 1,2; od dnia 1 kwietnia 2009 r. - od 0,5 do 1,5.

Z kolei w myśl ust. 3 tegoż przepisu kategorię ryzyka dla płatnika składek ustala się w zależności od ryzyka określonego wskaźnikami częstotliwości:

- 1) poszkodowanych w wypadkach przy pracy ogółem;
- 2) poszkodowanych w wypadkach przy pracy śmiertelnych i ciężkich;
- 3) zatrudnionych w warunkach zagrożenia.

W myśl ust. 4 przepisu wpływ wskaźników częstości określonych w ust. 3 pkt 1 i 2 na ustalenie kategorii ryzyka dla płatników składek jest równy, a wskaźnika częstości określonego w ust. 3 pkt 3 - dwukrotnie większy niż każdego z tych dwóch wskaźników.

Pozwany organ rentowy wskazywał, że w jego ocenie regulacja art. 34 ustawy wypadkowej obliguje go do wydania decyzji o podwyższeniu stopy procentowej składki za cały rok składkowy do wysokości 150% jeśli dojdzie do przekazania organowi nieprawdziwych danych, mających wpływ na wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe. Ustawodawca bowiem nie uzależnia wydania decyzji od ustalenia winy lub braku winy płatnika składek w przekazywaniu nieprawdziwych danych – wbrew argumentacji płatnika. Z kolei płatnik E. C. sp. j. w S. podnosił, iż nie kwestionuje prawdziwości ustaleń przyjętych podczas kontroli Państwowej Inspekcji Pracy – co potwierdził, składając w dniu 16 grudnia 2011 r. korektę błędnej deklaracji, co stanowi w jego ocenie o braku podstaw do zastosowania art. 34 ustawy wypadkowej. Podał również, iż judykatura wskazuje, aby przepis przedmiotowy stosować jedynie w przypadku podawania danych nieprawdziwych, nie zaś nieprawidłowych – tymczasem w spornym przypadku błędne określenie liczby osób zatrudnionych w warunkach zagrożenia u płatnika było konsekwencją jedynie nieprawidłowego nieumyślnie sporządzenia deklaracji przez odpowiedzialnego za powyższe pracownika spółki – (...). Skarżący bowiem prawidłowo zakwalifikował stanowisko pracownika w rejestrze czynników szkodliwych, nie można więc zarzucić mu umyślnego przekazania nieprawdziwych danych.

W ocenie Sądu Okręgowego stanowisko prezentowane przez płatnika E. C. sp. j. w S. nie zasługuje na uwzględnienie.

Niewątpliwie bowiem w przedmiotowej sprawie kluczowa dla rozstrzygnięcia sporu, zgodnie z przytoczonym wyżej stanowiskiem judykatury, była ocena stopnia zawinienia płatnika w zakresie przyczynienia się do wskazania w deklaracji ZUS IWA za 2010 r. nieprawidłowych danych (liczby pracowników zatrudnionych w warunkach zagrożenia) służących do ustalenia przez niego składki na ubezpieczenie wypadkowe za rok składkowy od dnia 01 kwietnia 2011 r. do dnia 31 marca 2012 r.

W ocenie Sądu nie jest zasadnym twierdzenie skarżącego płatnika, jakoby błędne określenie liczby osób zatrudnionych w warunkach zagrożenia u płatnika było konsekwencją jedynie nieprawidłowego nieumyślnego sporządzenia deklaracji przez ówczesnie odpowiedzialnego za powyższe pracownika spółki – (...); skarżący bowiem miał obowiązek prawidłowo zakwalifikować stanowisko pracownika w rejestrze czynników szkodliwych, a pracodawcę, nawet przy przyjęciu, iż nieprawidłowa kwalifikacja była wynikiem omyłki czy braku wiedzy odpowiedzialnego za wypełnienie deklaracji pracownika, nadal obciążają skutki zawinionego wadliwego zgłoszenia danych do ubezpieczenia wypadkowego. Niewątpliwie fizycznie błędne wskazanie w polu IV.04 deklaracji (k. 5 akt ubezpieczeniowych) poprzez podanie o osób zatrudnionych w warunkach zagrożenia zamiast 1 osoby stanowi - w świetle zeznań świadka D. S. w zakresie, w jakim Sąd dał im wiarę - skutek bezpośredniego działania pracownika skarżącej spółki, natomiast tenże skutek działania świadka (uznanie winy w zakresie przekazania do pozwanego nieprawdziwych danych) obciąża ówczesnego pracodawcę świadka – tj. płatnika jako podmiotu podejmującego ryzyko prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej ze wszystkimi konsekwencjami.

Wina w powyższym zakresie – niekwestionowanym przez skarżącego co do ustaleń kontroli, leżących u podstaw wydania spornej i zaskarżonej w sprawie decyzji, co podał wprost w odwołaniu (k. 3 akt sprawy) – zdaniem Sądu Okręgowego wymusiła, przewidzianą przez ustawę, obligatoryjną reakcję pozwanego w trybie art. 34 ustawy wypadkowej. Spółce jako płatnikowi nie udało się obalić domniemania winy w sytuacji, gdy przekazane dane nie odpowiadają prawdzie – bowiem niewątpliwie przekazane do pozwanego dane w pierwszej deklaracji ZUS IWA są

nieprawdziwe, a jednocześnie takie zachowanie płatnika doprowadziło do zaniżenia stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe.

W ocenie Sądu Okręgowego, biorąc pod uwagę ustalony w sprawie stan faktyczny, w świetle treści art. 31 ust. 2, ust. 3 pkt 1 oraz ust. 4 ustawy wypadkowej niewątpliwie doszło ze strony płatnika do przekazania organowi ubezpieczeniowemu nieodpowiadających prawdzie (nieprawdziwych) danych w zakresie liczby osób zatrudnionych w warunkach zagrożenia – bowiem zamiast wskazania 1 pracownika, podano o, zaś z załączonej przez skarżącego do jego odwołania dokumentacji (k. 6-19 akt sprawy), w tym protokołu kontroli Państwowej Inspekcji Pracy, wynika, iż praca na stanowisku operatora sztaplarki na hali produkcyjnej P1 uznana została przez podmiot zewnętrzny, dokonujący na zlecenie płatnika oceny ryzyka na poszczególnych stanowiskach pracy w jego zakładzie pracy, za pracę w warunkach przekroczenia dopuszczalnej ekspozycji na hałas (1,46 NDN), co powoduje konieczność pracy w atestowanych ochronnikach słuchu o odpowiednim stopniu tłumienia, jakie płatnik jako pracodawca winien zapewnić zajmującemu to stanowisko pracy pracownikowi (k. 6-7 i 9 akt sprawy).

W ocenie Sądu Okręgowego uznać zatem należy, iż zaistniała podstawa z art. 34 ustawy wypadkowej do podwyższeniem o 50% stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe w roku składkowym od dnia 01 kwietnia 2011 r. do dnia 31 marca 2012 r. w stosunku do płatnika E. C. sp. j. w S. jak w zaskarżonej decyzji organu rentowego, którą Sąd uznał za prawidłową.

W konkluzji, z wyżej przytoczonych względów Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, orzekł jak w sentencji wyroku – oddalając odwołanie płatnika od zaskarżonej decyzji.

SSO Monika Popielińska